

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ผลของการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5"

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังการได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 11 กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างประชากรแบบเฉพาะเจาะจง มีจำนวนนักเรียนที่เรียนแผนวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ทั้งหมด 7 ห้องเรียน ผู้วิจัยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย ท 503 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ของนักเรียนแต่ละห้องมาหาค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่าที (t-test) เลือกนักเรียน 2 ห้องเรียนที่มีค่าประเมินผลที่ใกล้เคียงกันและพบว่าไม่แตกต่างกัน จากนั้นให้นักเรียนทั้ง 2 ห้องเขียนความเรียงภาษาไทยเรื่อง "72 พรรษามหาราช" แล้วตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทย ผู้วิจัยนำคะแนนมาหาค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นนำคะแนนมาทดสอบค่าที (t-test) พบว่าคะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงจับสลากนักเรียนห้องที่ 1 มีจำนวน 40 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และนักเรียนห้องที่ 2 มีจำนวน 40 คน เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยศึกษาดำรง เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย รวมทั้งหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน 2 ชุด และเครื่องมือที่ใช้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และเกณฑ์การตรวจการให้คะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทยมีรายละเอียดดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยเขียนแผนการสอน 2 ชุด ชุดหนึ่งคือ แผนการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง แผนการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยวิธีปกติ แผนการสอนทั้ง 2 ชุด ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันคือ แผนการสอนโดยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ประกอบด้วยชั้นสร้างบรรยากาศในการเรียน ชั้นวินิจฉัยความต้องการทางการเรียน ชั้นกำหนดเป้าหมายทางการเรียน ชั้นตอนการเลือกประกอบภารกิจที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายทางการเรียน ชั้นวัดผลและประเมินผล สำหรับแผนการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้โดยปกติประกอบด้วย ชั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นสอน ชั้นสรุป ชั้นประเมินผล แผนการสอนแต่ละแผนใช้เวลา 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมแผนการสอนชุดละ 8 แผน รวม 16 แผน ผู้วิจัยนำแผนการสอนทั้ง 2 ชุด ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงของเนื้อหาและความเหมาะสมของกิจกรรมแล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำแผนการสอนไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบสอบถามความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดหัวข้อเรื่อง ในการสร้างแบบสอบถามก่อนการทดลองสอน โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนความเรียงภาษาไทยเรื่อง "72 พรรษามหาราช" และแบบสอบถามหลังการทดลองสอน โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนความเรียงภาษาไทยเรื่อง

"พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์ทรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรไทยทั้งชาติ" แบบสอบถามดังกล่าวผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของหัวข้อ จากนั้นนำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปใช้ในการทดลอง

2.2 เกณฑ์ที่ใช้การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทย

ผู้วิจัยได้รับเกณฑ์การตรวจงานเขียนจากเกณฑ์ของ เอช แอล จาคอบส์ และคณะ (H.L. Jacobs, et al., 1981 : 28) เพื่อนำไปใช้เป็นเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทยในแต่ละองค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำ กลไภทางภาษา ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแผนการสอนทั้ง 2 ชุด จำนวนชุดละ 1 แผนไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อทดสอบความเหมาะสมในด้านการจัดกิจกรรมและความเหมาะสมในเรื่องเวลา จากนั้นให้นักเรียนเขียนความเรียง 1 เรื่อง แล้วผู้วิจัยนำความเรียงจำนวน 10 ฉบับให้ผู้ช่วยวิจัย 1 คน ผู้ทรงคุณวุฒิ 1 คน ตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงฉบับเดียวกัน จากนั้นผู้วิจัยหาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่าง ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัย

ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัยกับผู้วิจัย โดยกำหนดค่าสหสัมพันธ์ที่ระดับ 0.8 ขึ้นไป จากการตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทยพบว่า ค่าคะแนนสหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนของผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัย 0.927 ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัยเท่ากับ 0.913 ผู้ช่วยวิจัยกับผู้วิจัย 0.963 ถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง จากนั้น 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงอีกครั้งเพื่อหาค่าความเที่ยงในการตรวจพบว่ามีค่า 0.877 ซึ่งมีค่าความเที่ยงในระดับสูงต่อมาผู้วิจัยนำแผนการสอนทั้ง 2 ชุดไปทดลองสอนด้วยตนเองตามขั้นตอนของแผนการสอนจนครบทุกแผนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ 9 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ไปทดสอบกับตัวอย่างประชากร แล้วประเมินผลการเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยนำคะแนนในการตรวจงานเขียนของนักเรียนแต่ละคนที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจมาหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วทดสอบอัตราส่วนวิกฤติ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงของตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยร้อยละ 76.675 อยู่ในระดับดี

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ในองค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ กลไกทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลการทดลองในครั้งนี้สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยนี้พบว่า การสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทำให้ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.675 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเมื่อทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยก่อนเรียนของนักเรียนพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง แต่หลังจากเรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนอยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบทางการเขียนความเรียงภาษาไทยพบว่า ระดับความสามารถทางการเขียนความเรียง องค์ประกอบด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดีมาก และองค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ กลไภพทางภาษา ของนักเรียนมีระดับความสามารถอยู่ในระดับดี สูงกว่า ระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ก่อนการทดลองสอนซึ่งอยู่ในระดับปานกลางทุกองค์ประกอบ แสดงว่านักเรียนมีความสามารถ ในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงขึ้นสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของคณาพร คมสัน ที่พบว่ามีความแตกต่างหลังการเรียนของผู้เรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับคำกล่าวของ โดนาล์ด เจ เทรฟฟิงเกอร์ (Donald J. Treffinger, 1995:325) ที่ว่า ผู้เรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นทั้งนี้ เนื่องจากว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มุ่งเน้นให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอตามความถนัด และความสนใจของตนเอง ตลอดจนมุ่งให้นักเรียนฝึกการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาติดต่อกันนาน 8 สัปดาห์ ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางการเขียนความเรียงของตนเอง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528) พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อย่างต่อเนื่อง และให้นักเรียนฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียน สามารถพัฒนาการเรียนได้ดีขึ้น

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ ดอนนา ลีช โคลด์ (Donna Leach Cloud, 1992: 4170) ที่ว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก ซึ่งผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะเป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนเช่นเดียวกับแนวคิดของ แครอล จอห์นสัน

โจนส์ (Carol Johnson, Jones, 1994 : 344) ที่ว่า ผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีขั้นตอนการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างเต็มที่ เริ่มตั้งแต่เป็นผู้วางแผนการเรียนรู้ กำหนดเนื้อหาที่จะเรียนรู้ตามความสนใจ และความถนัดของตนเอง ทำให้ผู้เรียนสนใจ และกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ เพราะไม่ได้ถูกบังคับให้เรียนรู้จากเนื้อหาที่ครูกำหนด ดังที่ สุจริต เทียรชอบ (2540 :96) กล่าวว่า "ผู้เรียนจะประสบ ผลสำเร็จทางการเรียนถ้าผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้ และต้องการที่จะเรียนตามความสนใจของตนเอง" สอดคล้องกับแนวคิดของ มัลคัม เอส โนลส์ (Malcolm S. Knowles, 1975: 96) ที่ว่า ผู้ที่เรียนรู้โดยการคิดริเริ่มวางแผนด้วยตนเองจะเรียนรู้ได้ดีกว่า มีความตั้งใจ มีจุดมุ่งหมาย และมีแรงจูงใจสูงกว่าการเรียนที่ครูเป็นผู้วางแผนเองทั้งหมด" ในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง นักเรียนได้ประเมินตนเองก่อนการเรียนทุกครั้งจากแบบประเมินตนเอง ที่ครูสร้างขึ้น จากการที่นักเรียนได้ประเมินตนเองก่อนการเรียนทำให้นักเรียนรับรู้ความสามารถทางการเขียนของตนเอง และทำให้รับรู้ปัญหา ข้อบกพร่องของตนเองก่อนการเรียน ซึ่งเป็นแนวทางให้นักเรียนค้นหาวิธีการเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหา และข้อบกพร่องที่พบ ทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้ตรงประเด็น สามารถกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้ชัดเจนขึ้น นักเรียนจึงเรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมาย สามารถควบคุมแนวทางการเรียนรู้ของตนเองได้ ดังคำกล่าวของ อาร์ แฮมิลตัน และ อี กาลาธา (R. Hamilton and E. Ghartala, 1994:254)ที่ว่า "บุคคลที่มีเป้าหมายในการเรียนรู้จะทำให้มีความพยายามที่จะพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง"

นอกจากนี้การที่นักเรียนเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ อาจเนื่องมาจากนักเรียนมีอิสระในการเลือกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ และค้นคว้าข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ ที่ครูจัดเตรียมไว้ และสามารถศึกษาค้นคว้าในสถานที่ต่าง ๆ ตามความต้องการโดยไม่จำกัดสถานที่ วิธีการ ทำให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจ ความถนัด และมีโอกาสศึกษาข้อมูลได้ตามแบบการเรียนรู้ตนเองถนัด คือ นักเรียนบางกลุ่มศึกษาโดยการอ่านเอกสาร ตำรา บางกลุ่มฟังจากแถบบันทึกเสียง บางกลุ่มศึกษาจากการสนทนา การอภิปรายซักถามครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชาฉัตร อุดมะโยธิน (2529 : 21) ที่พบว่า การเรียนรู้โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกใช้แบบการเรียนรู้ตามถนัดของตนเองจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากการที่ผู้เรียนใช้กิจกรรมการอภิปรายหลังจากการค้นคว้าข้อมูล และใช้กิจกรรมการอภิปรายในช่วงแลกเปลี่ยนความรู้ ทำให้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มเติม และเข้าใจเนื้อหาดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิลเลียม ยูจีน สวิกการ์ด (William Eugene Swigart, 1988 : 3648 : A) ที่พบว่า การใช้กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อย

ก่อนการเขียนทำให้นักเรียนสามารถเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนทำให้เข้าใจหัวข้อเรื่องอย่างชัดเจน สามารถต่อเติมความคิดได้อย่างแจ่มแจ้ง และสอดคล้องกับแนวคิดของดับเบิลยู เอ็น ริเวอร์ส (W.N.Rivers.,1989:127) ที่กล่าวว่า "การสร้างปฏิสัมพันธ์หรือกิจกรรมที่มีการแลกเปลี่ยนความคิด ทำให้นักเรียนเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทำให้ผลงานเขียนที่มีลักษณะของการสื่อสารอย่างแท้จริง ส่งผลต่อการพัฒนาและการผลิตงานเขียนที่ดีต่อไป"

3.จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้คำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้ปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจ ความถนัด และได้ค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ หลากหลายกว่าการเรียนโดยวิธีปกติ และผู้เรียนได้ค้นคว้าข้อมูลนอกเวลาเรียน ทำให้ได้รับความรู้เพิ่มเติม และได้ศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ โดยมีแบบบันทึกสัญญาการเรียนเป็นเครื่องมือควบคุมให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตามแผนที่ได้กำหนดไว้ และปฏิบัติกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ ตามที่นักเรียนได้ตกลงทำสัญญาไว้ กิจกรรมที่นักเรียนเลือกปฏิบัติจะทำให้นักเรียนได้ใช้ความคิด วิจัยญาณ และได้รับทราบข้อมูลหลากหลายเป็นการเพิ่มเติมความรู้ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ได้รับความรู้จากเอกสารและเนื้อหาที่ครูเป็นผู้ถ่ายทอดให้ จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในทางการเขียนความเรียงภาษาไทยในด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงความคิดสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จากการที่นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้กับ ครู เพื่อน ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้เพิ่มเติม และได้เปรียบเทียบข้อมูลของตนเองกับเพื่อน เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์มีวิจรรย์ญาณในการเลือกข้อมูล และตัดสินใจเลือกแนวทางในการพัฒนางานเขียนของตนเอง ในขั้นตอนการประเมินผลงานเขียน ทำให้นักเรียนมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณางานเขียน ได้รับทราบข้อบกพร่องด้านการใช้ไวยากรณ์ ผลจากการตรวจแก้โรงงานเขียน และการได้รับคำวิจารณ์จากครูเพื่อน ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับทราบข้อบกพร่องและแก้ไขได้ตรงประเด็น จึงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาด้านการใช้ไวยากรณ์ กลไกทางภาษา ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บาร์บารา ครีจเจอร์ (Babara kricger,1988 : 1394) ที่พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนที่เน้นกระบวนการเขียนและเน้นรูปแบบงานเขียนไปด้วยกัน และการฝึกให้นักเรียนตรวจแก้โรงงานเขียน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น และสอดคล้องกับ ไมเคิล ซี วิทเบ็ค (Michael C. Witbeck, 1976 : 321) ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมการตรวจแก้โรงงานเขียนที่ผสมผสานกันช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบและตรวจแก้โรงงานเขียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของ ทิมสันท์ เวลสะโกศล (2526:31) ที่พบว่า

การประเมินผลโดยการตรวจแก้รายงานเขียนจะทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดการเรียนรู้ และเกิด ความชำนาญในการพิจารณาด้านการใช้ไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำและกลไกทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งทำให้มีความระมัดระวังในการเขียนครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

จากผลการวิจัยที่ว่าการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีการสอนโดยปกติ ครูจึงควรนำวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและรายวิชาอื่น ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนตามวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ครูควรอธิบายขั้นตอนวิธีการเรียนรู้ให้ชัดเจน และฝึกให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามแต่ละขั้นตอนให้เกิดความชำนาญ เนื่องจากในชั่วโมงแรกนักเรียนจะมีความรู้สึกว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ค่อนข้างยาก เพราะนักเรียนต้องวางแผนจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองจึง จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องคอยแนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ซึ่งนักเรียนบางคนเมื่อพบ ปัญหาไม่กล้าที่จะถามครู ครูจึงควรสังเกตรวมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนมีความมั่นใจและมีความ เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการสอนทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน
2. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และรูปแบบการสอนของครู

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย